

ÁGVILÁGI VILÁGVÉGE

(részlet)

Már megint fújt a szél. Mindig ez az átkozott szél.

Akár erősen, akár gyengén: elviselhetetlenül szemtelen. Már az is, ahogy megjelenik: soha nem szól előre, csak meglódul a világ köszönésképp, s tudni, hogy megint ideette a fene a nyavalyás muzsikást.

Persze, muzsikás. De annak is milyen! Mert hangszere nincs sajátja, mindig azzal játszadozik, akit éppen ér, s akit ér, abból hang fakad. Kész zenekar ez is itt: fönt az öreg Sas faggyús szárnyai csettegnek, ahogy egyensúlyozni próbál a szegény, s hozzá azok az elnyújtott, mély sóhajok, mint egy kedveszegett gordonka. Aztán a vén Fa, ahogy szempillantás alatt, ellenállás nélkül megadja magát és nyekeregni kezd az ágak tekerőlanthada, és az elaggott gallyak pittyegése, ahogy pizzicato sírásnak indulnak...jaj...

Öreg Sas, vén Fa, elaggott gallyak...

Ilyeneket morgott Ágonülő mindig, ha megdühödött a szél-re.

Moroghatott, persze, nyugodtan, mert nem látta senki. Mert ha látná ilyenkor valaki, az rögtön elnevetné magát: Ágonülő ugyanis olyan vénséges vén volt maga is, mint azok a bizonyos országutak, amikről némely emberek beszélnek.

Vén volt Ágonülő, és az a fajta, aki örökké dünnyög. Nem hagyhatott szó nélkül semmit. Hol a leveleket találta száraznak, hol a Sas sópánkodását túl hangosnak. Hol tüsszenteni nem bírt, hol a hasa fájdukt meg a sok tüsszögéstől. Persze ezek nem voltak fontos dolgok, jól tudta ezt ő is. Kényszer volt ez az állandó mormogás, mert Ágonülő tulajdonképpen végtelenül unatkozott.

Minden napja ugyanúgy telt. Arra ébredt, hogy egy levél az arcára hullt, az orra hegyére; rajta két csepp, és mindig csakis kettő. Furcsa kis cseppek voltak, de ezzel már régen nem törődött: jöttek, hát jöttek, s azt is tudta, miért. Az egyik

zöld volt és az éhét csillapította, a másik barna, az a szomját oltotta. Ha ezzel végzett, járt egyet az ágakon. Nem sokat, mert nem volt értelme. Ismert már mindent, az összes kis göcsörtöt, hajlatot, s körben, amerre a szem ellátott, soha nem fedezhetett fel semmi figyelemreméltót vagy érdekeset. Túl az ághegyeken ugyanis teljesen üres volt a világ. Fölfelé pedig se nem bírt mászni, se nem látott: csupaszon, nyílegyenesen tört a Fa törzse a magasba, s a vége pedig, ahol a Sas fészke lehetett, homályba- fénybe veszett.

Ezután már csak két dolga maradt a napra: időnként egy-egy falevelet elrágcsálni, és dünnyögni, dünnyögni, egészen addig, amíg hirtelen le nem szállt az éj, s ő végre elaludhatott.

Íme, a napok, mindig egymásután.

Ágonülő élete, napnapután.

– Semmit nem ér ez az élet! – szakadt ki belőle, mikor erről rájött.

Azt már csak az öreg Sas tudta, hogy ez is a ceremóniához tartozott: a napfölkelte és naplemente közötti idő pontos felezőjében, mint egy kötelességtudó kis kakukk, Ágonülő fennhangon elrikkantotta bánatát, keservét tulajdon sorsáról. A Sas ilyenkor megkönnyebbülten bólintott: – Hála és köszönet, Ágonülő még a régi! De Ágonülő nem tudta, milyen örömet okozott ezzel a fokozatosan süketülő szegény Sasnak. Nem tudta, hogy a jó öreg ezen kívül már semmit nem hall; ez az egyetlen jel számára életről és halálról. Ágonülő semmit nem tudott, csak dünnyögni és unatkozni. De a legeslegjobban saját magát únta. Reggel és este, ágak és falevelek közt, szélben és csöndben, sas-szárny-csettegés és fazenekar hangzavarában, ébren és álmában mindig, mindig ugyanaz az Ágonülő kínlódott a világban. Sőt akkor is ugyanaz volt, amikor a legjobban szenvedett – de ilyenkor, kivételesen, unatkozni is elfelejtett. Ilyenkor egy merőben más érzés járta át testét-lelkét: néha bizony sírt Ágonülő, önfeledten, mint legkisebb korában, és szégyellte magát.